

Hensyn til den Indretning, som allerede be-
 staar i adskillige Fag, navnlig her i Kjøben-
 havn, nemlig de saakaldte Voldgiftsretter,
 privat indrettede Voldgiftsretter, som saa-
 vel Arbejdere som Arbejdsgivere paa For-
 haand have undertastet sig, og som for
 Ojeblikket have den Opgave at afgøre en
 Del af de Stridigheder, som efter Lovfor-
 slaget vilde falde ind under dets første Af-
 deling, nemlig Arbejdsretterne. I den Hen-
 seende skal jeg bemærke, at der har været
 Spørgsmaal oppe om, hvorvidt man ikke
 vilde komme til at stude den gavnlige Vir-
 ning, som disse Voldgiftsretter allerede nu
 have, hvis man førte Lovforlaget om Ar-
 bejdsretter igennem, idet man jo nemlig
 kunde sige som saa, at man ved at indføre
 formelige Arbejderdomstole vilde gøre det
 ganske overflødig at have disse private
 Voldgiftsretter. Imidlertid er det ingen-
 lunde saa let en Sag at faa indrettet saa-
 danne Voldgiftsretter paa en Maade, som
 kunde svare til, hvad Lovforlaget ønsker at
 give i Retning af Afgørelse af Stridigheder
 mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Og
 man maa jo dog i Særdeleshed lægge
 Mærke til den meget store Forstel, der er
 paa de bestaaende private Voldgiftsretter og
 Lovforslagets Afnit om Arbejdsretter, den
 store Forstel, som ligger i, at Voldgiften,
 i hvert Fald som den nu er indrettet, ikke
 kan affige eksigible Dekreter, men kun for-
 melt afgøre, hvad der skal være Ret mellem
 vedkommende Parter, men at denne Kendelse
 og Afgørelse ikke kan gennemtvinges og gen-
 nemføres ved Statsmagtens Hjælp. Det er
 derimod Tilfældet ved Arbejdsretterne, som
 for saa vidt gaa et betydeligt Skridt videre
 end de nuværende private Voldgiftsretter.
 Men desuden er jeg for mit Vedkommende
 tilbøjelig til at tro, at der vil blive vid
 Mærk nok for Voldgiften, saaledes som den
 allerede nu bestaar, selv om man faar Ar-
 bejdsretter indført, aldeles ikke saaledes, at
 jeg mener, at Arbejdsretterne skulde blive
 en Appellinstans for Voldgiftsretterne, men
 saaledes, at adskillige Sager ville kunne egne
 sig til Behandling af Voldgiftsretterne, fordi
 der ikke vil blive Spørgsmaal om andet,
 end at der, naar man blot var enig om,
 hvorledes Sagen skulde afgøres, ogsaa nok
 vilde finde en Ophjælpelse Sted frivillig fra
 dens Side, hvem noget er blevet paalagt af
 Voldgiften. Derfor antager jeg, at der vil
 være megen god og rig Velighed for Vold-
 giften, saaledes som den har begyndt navn-
 lig her i Kjøbenhavn til at udvikle sig vi-
 dere, at man ikke paa nogen Maade, naar
 Lovforlaget var ført igennem, behøvede at
 ophæve Voldgiftsretterne, som man kalder

dem, eller behøvede at undlade at oprette
 saadanne i de Fag, hvor de ikke i Forvejen
 eksistere. Tværtimod anser jeg dem for
 meget gavnlige og nyttige. Der vil ogsaa
 være ikke saa Tilfælde, hvor de bedre, bil-
 ligere og hurtigere end de her tilfattede
 Domstole ville kunne afgøre Stridigheder
 mellem Parterne. Jeg tror derfor, at det
 ikke vil være nogen Indvending af Betyd-
 ning mod Lovforlaget, at man har noget,
 med hvilket man er taalelig veltilfreds i
 visse Fag. Jeg tror altsaa ikke, at Lovfor-
 slaget vil i nogen Maade medføre, at man
 ikke skulde kunne behøve disse Voldgifts-
 retter, ej heller, at man ikke skulde arbejde
 paa at faa dem i saadanne Fag, i hvilke
 man ikke allerede nu har dem. Jeg skal med
 disse Bemærkninger tillade mig at anbefale
 Lovforlaget til det højtærede Rigs velvil-
 lige Behandling.

Rusning: Da Sagen var til Be-
 handling i Rjor her i Tinget, vilde jeg ikke
 benytte Veligheden til at udtale mig om
 Lovforlaget, fordi jeg den Gang ikke var
 saa sikker paa, hvorledes jeg vilde stille mig
 til det. Jo længere Tid der siden da er
 gaaet, desto sikrere er jeg imidlertid bleven
 paa, at det ikke er rigtigt, at vi vedtage Lov-
 forlaget i dette Ojeblik. Jo mere jeg ser
 paa det, desto større Vanskelighed opdager
 jeg ved dets Gennemførelse, og jeg kan
 egentlig ikke forstaa, at man nu følger Træng
 til at faa en saadan Lov indført hos os,
 netop saaledes som Forlaget er. Jeg ved
 godt, at dette er en Kopt af den Lov, som
 for Ojeblikket gælder, men i øvrigt kun har
 gældt i kort Tid, i Tyskland, og at noget
 lignende som denne Lov i lang Tid har haft
 Gyldighed og er blevet benyttet i Frankrig
 og Belgien, i noget kortere Tid ogsaa i Eng-
 land; men disse Landes Forhold ere jo saa
 oberordentlig forskellige fra dem, vi kende
 hos os. I Frankrig er der kun, uagtet den
 Slags Retter ere henimod 100 Aar gamle,
 henved 150 Stykker af dem, og naar man
 sammenligner dets Industriliv med vort,
 synes jeg, det er forstaaeligt, at man kan
 være betænkelig ved at overføre noget saa-
 dant paa os og betvible, at vi i vore smaa
 Forhold skulde være modne til og indrettede
 paa at bruge noget lignende som det, der
 bruges, hvor der paa mindre Distrikter findes
 et meget stort Antal Mennesker, som leve af
 det samme Fag, og hvor Afgørelsen derfor
 kan foregaa med stor Sikkerhed. Her vilde
 derimod Forholdet være noget helt andet. —
 I Tyskland har der i de gamle Lovstider
 været noget, som svarer til det, der her er
 foreslaaet. I Næringsloven allerede fra